

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců Mgr. Aleše Roztočila a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobce: **L. S.**, zast. Mgr. Filipem Nečasem, advokátem, se sídlem Malinovského náměstí 603/4, Brno, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**, se sídlem Žerotínovo náměstí 449/3, Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 5. 2022, č. j. JMK 77321/2022, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 15. 9. 2023, č. j. 34 A 38/2022-39,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 25. 5. 2022, č. j. JMK 77321/2022, zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Znojmo, odboru dopravy (dále jen „správní orgán prvního stupně“), ze dne 3. 3. 2022, č. j. MUZN 33940/2022. Jím byl žalobce uznán vinným ze spáchání nedbalostního přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), a úmyslného přestupku podle § 125c odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu, za což mu byla uložena pokuta ve výši 35.000 Kč, zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 16 měsíců ode dne právní moci tohoto rozhodnutí a povinnosti uhradit náklady řízení v paušální částce 1.000 Kč. Uvedených přestupků se žalobce dopustil tím, že dne 1. 8. 2021 v 03:45 hod. na pozemní komunikaci ulice Bítovská v obci Vranov nad Dyjí, u výjezdu z parkoviště u hráze Vranovské přehrady ve směru do centra obce, jako řidič osobního motorového vozidla tov. zn. VW Passat, reg. zn. X, na výzvu policisty nepředložil řidičský průkaz a současně se na výzvu policisty podle zvláštního právního předpisu odmítl podrobit dechové zkoušce i odbornému lékařskému vyšetření ke zjištění ovlivnění alkoholem.

[2] Žalobu proti uvedenému rozhodnutí žalovaného zamítl Krajský soud v Brně (dále jen „krajský soud“) rozsudkem ze dne 15. 9. 2023, č. j. 34 A 38/2022-39.

[3] Proti tomuto rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) blanketní kasační stížnost. V jejím doplnění učiněném v měsíční lhůtě stanovené ve výzvě soudu

navrhl zrušení napadeného rozsudku a vrácení věci krajskému soudu k dalšímu řízení. Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti navrhl její zamítnutí.

[4] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že byla podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatel je zastoupen advokátem v souladu s § 105 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v účinném znění (dále jen „s. ř. s.“).

[5] Kasační stížnost byla podána ve věci, v níž před krajským soudem rozhodovala specializovaná samosoudkyně, a proto se musel Nejvyšší správní soud dále zabývat otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele, jinak by ji podle § 104a odst. 1 s. ř. s. odmítl jako nepřijatelnou.

[6] O přijatelnou kasační stížnost se může jednat v následujících typových případech: 1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu, 2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně, 3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturní odklon, tj. Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky řešené dosud správními soudy jednotně, 4) v napadeném rozhodnutí krajského soudu bylo shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele. O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud a) krajský soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu, b) krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS, ve světle odstavce 52 usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33, č. 4170/2021 Sb. NSS).

[7] Stěžovatel nesouhlasí s popisem skutkového stavu tak, jak jej zachytili zasahující policisté v jimi vyhotovených úředních záznamech. Není totiž pravdou, že byl řidičem předmětného vozu, pouze si bral své věci ze zaparkovaného automobilu, které měl na místě řidiče, neboť se jednalo o služební vozidlo jeho zaměstnavatele. Za řidiče vozidla označil K. S., který místo opustil ještě před příchodem zasahujících policistů. Současně označil J. P. za druhého spolucestujícího, který místo opustil v průběhu zásahu policistů. Obě tyto osoby navrhl k prokázání svých tvrzení, avšak žalovaný ani krajský soud je k výsledku nepředvolali s tím, že nemají důvod nevěřit výpovědi zasahujících policistů. V této souvislosti stěžovatel poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 1. 2006, č. j. 4 As 2/2005-62, a uvedl, že neprovedením těchto důkazů došlo k porušení jeho práva na spravedlivý proces. Zároveň v předchozích řízeních namítl, že se sice odmítl podrobit dechové zkoušce s tím, že vozidlo neřídil, avšak k samotnému lékařskému vyšetření již vyzván nebyl ani v tomto ohledu nebyl nijak poučen. Tato skutečnost vyplývá rovněž z pořízeného videozáznamu, kdy po výzvě k podrobení se dechové zkoušce žádná další výzva nenásleduje a na jeho konci nerušeně odchází z místa zásahu, aniž byl vyzván k podpisu úředního záznamu či byl o jeho vyhotovení vyrozuměn. Úvaha městského soudu, že pokud na videozáznamu není zachycena následná výzva k odbornému lékařskému vyšetření, tak musela být patrně učiněna před jeho zahájením, představuje jen ničím nepodloženou domněnku.

pokračování

[8] Nejvyšší správní soud se však ztotožnil se závěrem krajského soudu o správnosti skutkových zjištění učiněných žalovaným a o jejich souladu s obsahem správního spisu. Z úředních záznamů policejního orgánu a ze svědeckých výpovědí zasahujících policistů totiž vyplývá, že tito zastavili jedoucí automobil, poté se řidič nacházel několik metrů před hlídkou, vystoupil z vozidla a vydal se opačným směrem od policejního vozu, přičemž jiná osoba se na místě nenacházela. Tvzení stěžovatele o zaparkování vozidla neodpovídá jeho pozici podle fotografií z místa přestupku, neboť stojí na rovném úseku vozovky, svou většinou do ní zasahuje, a je tak překážkou pro ostatní vozidla projíždějící daným místem. Navíc místo, kde vozidlo stálo, se nenacházelo poblíž žádného cíle. Naopak pozice automobilu podle fotografií z místa přestupku odpovídá tomu, že stěžovatel jej zastavil na pokyn policistů při kraji vozovky. Žádný z podkladů přitom nenaznačuje, že by na místě měly být v době kontroly nějaké jiné osoby než on sám a zasahující policisté. J. P., který měl být podle stěžovatele přítomen na místě během zásahu policistů, totiž není zachycen na fotografiích z místa spáchání přestupku ani na videozáznamu. Navíc není příliš pravděpodobné, že by více než 100 m od parkoviště a několik metrů před křižovatkou mohl někdo rozumně uvažovat o zaparkování vozidla. Dále je z videozáznamu zřejmé, že stěžovatel odmítl provedení dechové zkoušky. Na něm již sice není zachycena výzva k podrobení se odbornému lékařskému vyšetření, nicméně ta byla spolehlivě doložena ručně sepsaným úředním záznamem policejního orgánu ze dne 1. 8. 2021, úředním záznamem policejního orgánu o kontrole řidiče podezřelého z požití alkoholických nápojů nebo jiné návykové látky před anebo během jízdy ze dne 2. 8. 2021 a svědeckými výpověďmi policistů provedenými při ústním jednání. Právě jen o tyto části obsahu správního spisu opřel krajský soud závěr o učinění výzvy k odbornému lékařskému vyšetření, a proto nelze souhlasit se stěžovatelem, že se jednalo jen o jeho ničím nepodloženou domněnku o uskutečnění této výzvy před zahájením nahrávání videozáznamu.

[9] Podle ustálené judikatury nejsou krajský soud ani správní orgány povinny provést každý navržený důkaz, přičemž pokud správní soud odmítne důkazní návrh žalobce a náležitě objasní, proč takto postupoval, nemusí uvedená skutečnost sama o sobě znamenat vadu řízení mající vliv na zákonnost rozsudku. Návrh na provedení důkazu je přitom možné neakceptovat i v případě, pokud důkaz není způsobilý vyvrátit či potvrdit tvrzenou skutečnost, tedy nedisponuje vypovídací potenci (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2005, č. j. 5 Afs 147/2004-89, ze dne 9. 11. 2006, č. j. 1 Azs 218/2004-89, ze dne 8. 12. 2020, č. j. 2 As 243/2020-26, nebo ze dne 20. 6. 2022, č. j. 10 As 288/2020-73). S ohledem na zmíněné důkazy přitom nevznikly důvodné pochybnosti o spáchání skutku, jímž byl stěžovatel uznán vinným rozhodnutím správního orgánu prvního stupně. Stěžovatel navíc označil jinou osobu, která měla automobil řídit, až v odvolacím řízení, nikoliv před policisty nebo v průběhu prvoinstančního řízení, což značně snížilo hodnověrnost této nové obhajoby. Za této situace krajský soud ani žalovaný nepochybili, když v nyní posuzované věci neprovedli svědecké výpovědi K. S. a J. P. či jiné důkazy za účelem ověření skutkové verze předestřené stěžovatelem, neboť ta již byla na základě uvedených skutečností spolehlivě vyloučena bez nutnosti provádění dalšího dokazování. Stěžovatelem odkazovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 4 As 2/2005 vycházel z jiného skutkového stavu, v němž obviněný z přestupku tvrdil, že nebyl řidičem vozidla a šel si do něho jen pro své osobní věci, již od počátku správního řízení, a především v této jiné věci oproti nyní posuzované není zmiňováno pořízení

fotodokumentace a videozáznamu bez zaznamenání přítomnosti jiných osob na místě zásahu, které měly dosvědčit obhajobu obviněného z přestupku.

[10]Dále stěžovatel polemizuje s pasážemi odůvodnění napadeného rozsudku, v nichž se uvádí, že se choval jako řidič, neboť vyndával věci z místa řidiče a sám vozidlo uzamkl, a že odmítnutí podpisu dokumentů týkajících se odborného lékařského vyšetření odpovídá jeho celkovému postoji k policejní kontrole. Jedná se však jen o dílčí úvahy krajského soudu, jimiž ve spojení s již zmíněnými důkazy dokládal správnost skutkového závěru žalovaného o spáchání obou přestupků i nadbytečnost provádění dalšího dokazování.

[11]Konečně stěžovatel v kasační stížnosti setrval na svém žalobním tvrzení o překonání judikatury o obecné věrohodnosti svědeckého výslechu policisty, přičemž v této souvislosti odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 3. 2022, č. j. 6 As 245/2020-22. V naposledy uvedeném judikátu však byla řešena odlišná skutková otázka, zda mohli policisté na konkrétní vzdálenost pozorovat držení mobilního telefonu řidičem vozidla, která nemohla být vyřešena jen na základě jejich svědectví s ohledem na určitou možnost jejich subjektivního omylu při pozorování této rozhodné skutečnosti. V posuzované věci však k takovém zkrácení policisty sledovaného skutku nemohlo dojít, když navíc jejich svědectví bylo v souladu s fotodokumentací z místa přestupku a videozáznamem, jak již bylo zmíněno. Za této situace žalovaný i krajský soud správně vycházeli z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2011, sp. zn. 7 As 83/2010, který nebyl překonán ani následnou judikaturou a podle něhož lze policistu považovat za nestranného svědka, není-li žádným způsobem motivován, ať již negativně či pozitivně, aby jeho svědectví vedlo k určitému výsledku řízení, v němž má podat svědectví. Žádná taková motivace přitom v dané věci nebyla zjištěna a ani nevyplývá z obsahu správního spisu. Za této situace žalovaný i krajský soud postupovali správně, když ve shodě s dalšími provedenými důkazy učinili zmíněný skutkový závěr na základě svědeckých výpovědí zasahujících policistů.

[12]Z těchto důvodů považuje Nejvyšší správní soud ve shodě s krajským soudem a žalovaným za náležitě prokázané, že stěžovatel řídil osobní motorové vozidlo a na výzvu policisty nepředložil řidičský průkaz a na další jeho výzvu se odmítl podrobit dechové zkoušce i odbornému lékařskému vyšetření ke zjištění ovlivnění alkoholem, čímž spáchal dva shora uvedené přestupky podle zákona o silničním provozu. Napadený rozsudek je tedy zákonný, přezkoumatelný a vycházející z řádně zjištěného skutkového stavu věci.

[13]S ohledem na shora uvedené skutečnosti lze konstatovat, že krajský soud věc posoudil zcela v souladu s právními předpisy a ustálenou judikaturou správních soudů, přičemž se nedopustil ani jiného hrubého pochybení, které by vyžadovalo zásah Nejvyššího správního soudu. Ten proto podle § 104a odst. 1 s. ř. s. kasační stížnost odmítl pro nepřijatelnost, neboť svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele.

[14]O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 60 odst. 1 větou první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. (k tomu srov. zmíněné usnesení rozšířeného senátu sp. zn. 8 As 287/2020, část III. 4.). Stěžovatel v tomto řízení úspěch neměl, a proto nemá právo na náhradu svých nákladů. Procesně úspěšnému žalovanému v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti. Proto Nejvyšší správní soud žádnému z účastníků nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Z naposledy uvedeného rozhodnutí rozšířeného senátu

pokračování

dále plyne, že stěžovatel nemá právo na vrácení zaplaceného soudního poplatku za kasační stížnost.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. května 2024

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu